

diete: „Zumal on nii otsata helde meie tõdikide vastu.“ Ja, seal väljas oli teifiti, kui walju õpetaja waljus jutluses.

Agas õhtal, magama-minemise ajal, seal nägi õpetaja oma kaasat kurwal meelal wailses mõttes istuma.

„Mis Sinul wiga on?“ küsis õpetaja.

„Ja, mis minul wiga on?“ wastas kaasa.

„Minul on wiga, et mina oma mõtteid koguda ei suuda. Mina ei saa sellest diete aru, mis Sina kõnelesid. Mina ei suuda mõelda, et nii palju Zumalast lahutatud inimest on, ja et need põlema peawad igawest. Igawest! oh kui kaua! — Mina olen ainult üks patune naeste-rahwas, aga siiski ei kannaks minu süda ka õelamat patust igawest põlema lasta. Kuida peaks seda siis armas Zumal wõima, Tema, kes nii otsata helde on, kes jo teab, kuidas kurjus seespoolt ja väljaspoolt tõuseb? Ei, seda ei suuda mina mõelda, ehk Sina seda küll ütled!“

Sügise oli tulnud, lehed langesiwad puude pealt. Tõsine, wali õpetaja istus ühe surija sängi kõrwas. Üks waga usklik inimene pani omad silmad kinni. See waga usklik inimene oli walju õpetaja kaasa. „Leiab keegi rahu muldas ja armu Zumala ees, Siis leiad seda Sina!“ ütles õpe-

taja ja pani oma surnud kaasa käed risti rinna peale, ja tegi palwet tema üle.

Ja surnu sai hauda lantud. Kaks rasket pisa-rat jooksiwad üle tõsise mehe palgete. Kodu oli tõit nii wainne ja tühi, maja päike oli kustunud, oli loojale läinud.

Õs oli jõudnud, wilmu tuul lehwis üle õpetaja pea. Tema lõi silmad lahti ja tema meelest oli, nagu paistaks kuu tupp, aga kuu ei paistnud. See oli üks wari, mis tema sängi ees seisis, tema nägi oma surnud kaasa waimu, kes sügawas kurwastuses tema peale waatas, nagu oleks temale midagi ilmutada tahtnud. Ja mees tõusis pooliti piisti ja sirutas omad käed surnud kaasa warju wasta: „Kas ka Sina ei leia igawest rahu? Kas ka Sina pead kannatama? Sina parem ja wagam hing!“

Surnud kaasa wari nitutas wastuseks peaga ja pani käe rinna peale.

„Kas wõin mina Sinule rahu saata?“

„Ja!“ kostis hääl.

„Aga kuidas?“

„Anna minule üks juukse-karw, üks ainule juukse-karw selle patuse peast, kelle tuli iialgi ei kustu, selle patuse peast, keda Zumal igaweseks piinaks pürgusse tõukab.“

„Ja, nii kergest pidid Sina lunastatud saama,